

ringsmændene alt foregaar samtidig med, at Rekvifitionen om Auktionen indgives.

Derimod lader det sig næppe gjøre at paalægge Mændene at indlevere Burderingsforretningen inden 14 Dage, da det ofte end ikke vil være muligt for dem at erholde de til Burderingen nødvendige Oplysninger, som Rekvirenten bør tilveiebringe, inden denne Frist.

Til § 29.

Ogsaa her har man for at fremme Forsøgningen anset det rigtigt at foreslaa, at Udsættelserne i Reglen ikke maa overstige 8 Dage.

Man har derhos fundet det nødvendigt at optage en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes, naar Nogen af de Paagjældende ikke have bekjendt Bopæl her i Riget.

Til § 31.

Ihvorvel Forslaget ikke antages at ville gjøre nogen Forandring i den hidtil gjældende Rets Bestemmelser om, at en Udlægshaver ved at stille en fast Eiendom til Auktion ikke derved kan paaføre dem, der have reelle Rettigheder i Eiendommen forud for ham, noget Tab eller nogen Befrustning, har Udvalget dog ikke anset det overflødigt at affkære enhver Tvivl herom ved at fremsætte et Vædringsforslag, der udtrykkelig gaar ud derpaa.

Til § 32.

Mod den her foreskrevne Bekjendtgjørelsesmaade finder Udvalgets Flertal Intet at erindre, men man har dog forment, at Auktionsforvalteren i det Hele, uden Hensyn til Eiendommens Burderingssum, bør være bemyndiget til at foranstalte Auktionen bekjendtgjort ogsaa i andre Aviser, naar han finder dette formaalstjenligt. Mindretallet finder det rettest at omstrive Paragrafens 2de Stykke saaledes, at de stedlige Blade nævnes først, da Bekjendtgjørelsens Hovedbøiemed jo dog er at samle Bysthavende til Auktionen. Derefter nævnes saa den officielle Tidende og sidst fremmede og uden-

Udvalgenes Betænkninger.

landste Blade. Hvad Stiftstidenderne angaar, da finder Mindretallet, at disse forlængst have udspillet deres Rolle som det hele paagjældende Stifts Advertisements-tidende, og foreslaar derfor saavel her som i §§ 22 og 42 at udelade dem.

Til §§ 34 og 36.

De her foreslaaede Vædringer gaa kun ud paa at supplere Forslagets Bestemmelser, og trænge formentlig ikke til nogen nærmere Motivbering.

Til § 37.

Da det her brugte Udtryk, at Eiendommen absolut bør bortfælges ved 2den Auktion, mulig — skjøndt enslydende med de i Pl. 19de Juni 1822 benyttede Udtryk — kan mistydes, har man foreslaaet det ombyttet med et andet, der iøvrigt indeholder samme Tanke.

Til § 39.

Følge Proceskommissionens Udkast maatte den Pant- eller Udlægshaver, der vilde overtage Eiendommen, gjøre Overbud og tage Hammerflag. Skjøndt man nu ikke har troet at burde gaa saa vidt, har man paa den anden Side heller ikke fundet sig fuldt tilfredsstillet ved Forslagets Bestemmelser om dette Forhold, idet disse, hvorefter Paagjældende uden at gjøre Overbud kan fordre Auktionen standset og Eiendommen udlagt for det af en Anden gjorte høieste Bud, maa antages at ville virke skadeligt paa Auktionens Udfald. Efter Udvalgets Anskuelse bør man i ethvert Fald forlange, at den Prioritets- eller Udlægshaver, der vil have Eiendommen udlagt, selv maa gjøre Overbud og have det høieste Bud, da dette indeholder en ganske anderledes Opfordring for de andre Bysthavende til at byde, end hvis Paagjældende kan benytte et af en Anden gjort Bud til at faae sig Eiendommen udlagt. Man har derfor stillet Vædringsforslag i Overensstemmelse hermed, idet man derhos har anset det hensigtsmæssigt ikke med Hensyn til det her omhandlede Forhold at